

Salvador Alsius: No sé si em deixaré estirar per la ràdio

Andreu Sotorra.-

Ha fet de tot dins de l'ofici. Diari, revista, facultat, gabinet de premsa, televisió i, ara, ràdio. El dia que tots els sants van baixar del cel als telenotícies els esquemes teòrics van tremolar. Els sants, potser emmurriats, el van mig abandonar al Blanc o Negre. Ara, cada tarda, des de Catalunya Ràdio, s'hi ha tornat a encomar, i ells, des de dalt, li pregunten insistentment: *Què dius, Alsius?*

-Vostè ha insistit amb els sants. ¿Que potser li fa por de no entrar al cel?

-El terreny s'ha de preparar. En realitat, havia deixat el santoral de costat des que vaig plegar dels telenotícies, però me n'han anat desdint. No hi perdíem res. I, la veritat és que serveix de careta, de targeta de visita del magazine cada tarda.

-Vaja, que vostè és ja per sempre l'home dels sants...

-No tant, Però potser sí. Jo mateix m'estranyo de comprovar moltes vegades que segons qui només et recorda per aquests aspectes ¿I allò dels sants, doncs?, m'havien dit sovint. Doncs, mira sant-tornem-hi!

-El que no sembla celestial és la televisió. Més aviat es podria dir que sembla un infern, últimament.

-Hem entrat en una roda difícil, TV3 ha de pensar què vol fer amb les cares conegudes. O les consolida i les fa famoses, o va cremant gent.

-Però vostè no es pot queixar...

-He tingut sort. Seria injust que me'n queixés. Però jo he arribat a sentir claustrofòbia tancat dins la televisió. És un món molt diferent que el de la premsa, o el de la ràdio. La premsa escrita encara queda. I la ràdio no té l'estrès de la gran audiència. La temporada passada vaig patir molt.

-¿Per blanc o per negre?

-Per negre, per negre! La pressió d'un programa d'estructura immensa en una hora punta, els dos milions llargs d'espectadors, els problemes del personatge de la nit... És un preu car, el que es paga.

-¿Per què no ha tornat al Telenotícies? El seu nom va sonar...

-És que el periodista vol sortir a viure la notícia. I al cap d'una temporada fent de lector de notícies, tampoc no

trobes el cuquet. A les grans cadenes americanes, les cares més conegudes tenen la compensació de fer algun reportatge a primera línia.

-Però els Telenotícies de la seva època eren diferents.

-Sí. I això ho va aguantar. Mentre vaig poder fer la meua línia, m'hi vaig trobar professionalment bé. D'aquí va venir el trencament, quan es va proposar el canvi.

-¿Es deixarà arrossegar per la ràdio?

-No ho sé. El magazine porta poques setmanes. M'hi he posat amb il·lusió. Amb ganes de viure la ràdio a fons. Però no sé si em deixaré estirar del tot.

-La fórmula enganya...

-És una fórmula de repòs. Per reposar de l'any passat. No busco el personatge punta. Ho pot ser el senyor que té el bigoti més llarg de Catalunya, posem per cas. I hi parlem de qualsevol cosa. Una mena de crònica de les coses de taula. Amb un cert humor, joc-concurs, notes de societat, els sants i la participació dels oients. I amb molts metres de llangonissa!

-Acordem almenys que la ràdio l'ha relaxat?

-Diguem que m'he permès una sauna radiofònica

FOTO: DOMÈNEC UMBERT

cada tarda.

L'equip del programa és a punt. Control de so. Productora. La senyora Roser, un personatge de ficció. L'Àngels Alcàzar i el Quim Monzó. A l'exterior de l'estudi de Catalunya Ràdio, a través dels vidres, una parella asseu a l'home dels sants. S'encenen els pilots vermells. Si li diuen què dius?, ell respon Alsius. La llangonissa, a ca l'Alsius, es regala a metres. És el manà del Salvador ◊